

"মৰমৰসন্তানসকল -আত্মা-অভিমানীহোৱাৰঅভ্যাসকৰিলেদৈৱীগুণধাৰণহৈথাকিব,আসুৰীচিন্তনসমাপ্তহৈযাব,অপাৰআনন্দতথাকিব।"

প্ৰশ্ন: নিজৰচলনশুধৰণিকৰাবাপাৰআনন্দতথকাৰবাবেকোনটোকথাসদায়স্মৃতিতৰাখিবলাগে?

উত্তৰ: সদায় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে যে আমি দৈৱী স্বৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো, আমি মৃত্যুলোক এৰি অমৰলোকলৈ গৈ আছো - ইয়াৰ দ্বাৰা বহুত আনন্দত থাকিব, চলনো শুধৰণি হৈ গৈ থাকিব কিয়নো অমৰলোক নতুন দুনিয়ালৈ যোৱাৰ কাৰণে দৈৱীগুণৰ নিশ্চয় আৱশ্যক। স্বৰাজ্যৰ বাবে বহুতৰ কল্যাণো কৰিব লাগিব, সকলোকে ৰাস্তাও দেখুৱাব লাগিব।

ওঁমশান্তি। সন্তানসকলে নিজকে ইয়াৰ বুলি ভাবিব নালাগে। তোমালোকে এতিয়া জানিছা যে আমাৰ যি ৰাজ্য আছিল যাক ৰামৰাজ্য বা সূৰ্যবংশী বুলি কোৱা হয় তাত কিমান সুখ-শান্তি আছিল। এতিয়া আমি পুনৰ দেৱতা হ'বলৈ গৈ আছো। আগতেও হৈছিলো। আমিযেই সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... দৈৱীগুণৰ অধিকাৰী আছিলো। আমি নিজৰ ৰাজ্যত আছিলো। এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্যত আছো। আমি আমাৰ ৰাজ্যত বহুত সুখী আছিলো। গতিকে ভিতৰত বহুত আনন্দ আৰু নিশ্চয় থকা উচিত কিয়নো তোমালোক পুনৰ নিজৰ ৰাজধানীলৈ গৈ আছা। ৰাৱণে তোমালোকৰ ৰাজ্য কাটি নিলে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ নিজৰ সূৰ্যবংশী ৰাজ্য আছিল। আমি ৰাম ৰাজ্যত আছিলো, আমিযেই দৈৱীগুণৰ অধিকাৰী আছিলো, আমিযেই বহুত সুখী আছিলো পিছত ৰাৱণে আমাৰ ৰাজ্য-ভাগ্য কাটি নিলে। এতিয়া পিতা আহি আপোন আৰু পৰৰ ৰহস্য বুজাই দিয়ে। আধাকল্প আমি ৰামৰাজ্যত আছিলো আকৌ আধাকল্প ৰাৱণ ৰাজ্যত থাকিলো। সন্তানসকলৰ প্ৰত্যেক কথাতে নিশ্চয় থাকিলেহে আনন্দত থাকিব আৰু চলনো শুধৰণি হ'ব। এতিয়া পৰৰ ৰাজ্যত আমি বহুত দুখী। হিন্দু ভাৰতবাসীয়ে ভাবে যে আমি পৰৰ (বিদেশৰ) ৰাজ্যত দুখী আছিলো, এতিয়া নিজৰ ৰাজ্যত সুখী। কিন্তু এয়া হৈছে আধাকল্প কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান (তেনেই তাকৰীয়া) সুখ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সদাকালৰ সুখৰ সৃষ্টিলৈ গৈ আছা। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। জ্ঞানত যদি নাই তেন্তে পাথৰবুদ্ধিৰে হয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি নিশ্চয় আমাৰ ৰাজ্য ল'ম, ইয়াত কষ্টৰ কোনো কথাই নাই। ৰাজ্য লৈছিলো আকৌ আধাকল্প ৰাজ্য কৰিলো তাৰপিছত ৰাৱণে আমাৰ সকলো কলা কৌশল (চেতনা, বোধশক্তি) নষ্ট কৰি দিলে। যেতিয়া কোনো ভাল সন্তানৰ চলন বেয়া হৈ যায় তেতিয়া কোৱা হয় যে তোমাৰ চেতনা নোহোৱা হৈ গ'ল নেকি? এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। বুজিব লাগে যে মায়াই আমাৰ কলা কৌশল নোহোৱা কৰি পেলালে। আমি অধোগামীয়ে হৈ আহিলো। এতিয়া বেহদৰ পিতাই দৈৱীগুণৰ বিষয়ে শিকায়। গতিকে সীমাহীন আনন্দত থাকিব লাগে। শিক্ষকে জ্ঞান দিলে বিদ্যার্থী আনন্দিত হয়। এয়া হৈছে বেহদৰ জ্ঞান। নিজকে প্ৰত্যক্ষ কৰিব লাগে - মোৰ মাজত কোনো আসুৰী (অৱ)গুণতো নাই? যদি সম্পূৰ্ণ নোহোৱা তেন্তে শাস্তি খাব লাগিব। কিন্তু আমি শাস্তি খাওঁৱেই বা কিয়? সেয়েহে পিতাক, যাৰ দ্বাৰা আমি এই ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰো তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। আমাৰ মাজত যি দৈৱীগুণ আছিল সেইবোৰ এতিয়া ধাৰণ কৰিব লাগে। তাত যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা, সকলোৰে মাজত দৈৱীগুণ আছিল। দৈৱীগুণবোৰক বুজি পোৱা নিশ্চয়। যদি কোনোৱে বুজি নোপোৱা তেন্তে ধাৰণ কেনেকৈ কৰিব? গোৱাও হয় সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰি এনেকুৱা হ'ব লাগে। হ'বলৈ যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। আসুৰী দৃষ্টি হৈ যায়। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজিলে আসুৰী চিন্তন আতৰি যাব। যুক্তিতো পিতাই বহুত বুজায়, যাৰ মাজত দৈৱীগুণ থাকে তেওঁক দেৱতা বুলি কোৱা হয়, যাৰ মাজত নাই তেওঁক মনুষ্য বুলি কোৱা হয়। দুয়ো মনুষ্যই হয়। কিন্তু দেৱতাসকলক কিয় পূজা কৰে? কিয়নো তেওঁলোকৰ মাজত দৈৱীগুণ আছে আৰু তেওঁলোকৰ (মনুষ্যৰ) কৰ্তব্য বান্ধৰৰ দৰে। পৰস্পৰ কিমান হাই-কাজিয়া আদি কৰে। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নাথাকে। ইয়াত থাকে। নিশ্চয় নিজৰ ভুল হ'লে সহনো কৰিবলগীয়া হয়। আত্মা-অভিমানী নহ'লে সহন কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোকে যিমানে আত্মা-অভিমানী হৈ গৈ থাকিব সিমানে দৈৱীগুণো ধাৰণ হৈ গৈ থাকিব। নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মোৰ মাজত দৈৱীগুণ আছেনে? পিতা যিহেতু সুখদাতা হয় সন্তানসকলৰ কাম হৈছে সকলোকে সুখ দিয়া। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে আমি কাকো দুখতো নিদিওঁ? কিন্তু কিছুমানৰ এনেকুৱা অভ্যাস যে দুখ নিদিয়াকৈ থাকিব নোৱাৰে। একেবাৰে শুধৰণি নহয় যেন জেল বাৰ্ডহে (কাৰাগাৰৰ কৰ্মদী)। তেওঁলোকে জেলতেই নিজকে সুখী বুলি ভাবে। পিতাই কয় - তাত জেল আদি একো নাথাকে, পাপ নহয়েই যাব বাবে জেললৈ যাবলগীয়া হ'ব। ইয়াত জেলত শাস্তি ভোগ কৰিবলগীয়া হয়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে আমি যেতিয়া নিজৰ ৰাজ্যত আছিলো তেতিয়া বহুত চহকী আছিলো, যি ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হ'ব তেওঁলোকে এনেকৈ বুজিব যে আমি নিজৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো। সেয়া এখনেই আমাৰ ৰাজ্য আছিল, যাক

দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। আত্মাই যেতিয়া জ্ঞান লাভ কৰে তেতিয়া আনন্দিত হয়। জীৱ আত্মা বুলিয়ে নিশ্চয় ক’ব লাগিব। আমি জীৱ আত্মা যেতিয়া দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলো তেতিয়া গোটেই বিশ্বত আমাৰ ৰাজ্য আছিল। এয়া জ্ঞান হৈছে তোমালোকৰ বাবে। ভাৰতবাসীয়ে জানো এনেকৈ বুজে যে আমাৰ ৰাজ্য আছিল, আমিহেই সতোপ্ৰধান আছিলো। তোমালোকেহে এই গোটেই জ্ঞান বুজি পোৱা। গতিকে আমিহেই দেৱতা আছিলো আৰু আমিহেই এতিয়া হ’ব লাগিব। যদিও বিধিনি আছে তথাপি তোমালোকৰ দিনে-প্ৰতিদিনে উন্নতি হৈ গৈ থাকিব। তোমালোকৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হৈ গৈ থাকিব। সকলোৱে বুজিব যে এইটো ভাল সংস্থা, ভাল কাম কৰি আছে। মাৰ্গো বহুত সহজ দেখুৱায়। এনেকৈ কোৱা হয় তোমালোকেই সতোপ্ৰধান আছিলো, দেৱতা আছিলো, নিজৰ ৰাজধানীত আছিলো। এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গ’লা অন্য কোনোৱেতো নিজকে ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বুলি নাভাবে।

তোমালোকে জানা যে আমি কিমান স্বচ্ছ (সুন্দৰ) আছিলো, এতিয়া তুচ্ছ (লেতেৰা) হৈ গ’লা। পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ পাৰসবুদ্ধিৰ পৰা পাথৰবুদ্ধিৰ হৈ গ’লো। এতিয়া আমি নিজৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো গতিকে তোমালোকে আনন্দতে নাচিব লাগে, পুৰুষাৰ্থত লাগি যাব লাগে। যিয়ে কল্পৰ আগতে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ লাগি গৈছিল তেওঁলোকে এতিয়াও নিশ্চয় লাগি যাব। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে আমি আমাৰ দৈৱী ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো। এয়াও তোমালোকে বাৰে-বাৰে পাহৰি যোৱা। নহ’লেতো বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত। ইজনে সিজনক এইটোৱে সোঁৱৰাই দিয়া যে “মনমনান্তৰ”। পিতাক স্মৰণ কৰা যাৰ দ্বাৰা এতিয়া ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰা। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। কল্পই-কল্পই পিতাই আমাক শ্ৰীমত দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা আমি দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰো। নহ’লে শাস্তি থাই পিছত কম পদ পাবাগৈ। এয়া বহুত ডাঙৰ লটাৰি। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ পালে কল্প-কল্পান্তৰলৈ পাই থাকিব। পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায়। প্ৰদৰ্শনীতো এইটোৱে বুজাই থাকা যে তোমালোক ভাৰতবাসীয়েই দেৱতা ৰাজধানীৰ আছিলো পিছত পুনৰ্জন্ম লৈ চিৰিৰে তললৈ নামি আহি এনেকুৱা হ’লা। কিমান সহজকৈ বুজায়। পৰম পিতা, পৰম শিক্ষক, পৰম সৎগুৰু নহয় জানো। তোমালোক কিমান অনেক বিদ্যাৰ্থী আছা, দৌৰ লগাই থাকা। পিতাইও লিষ্ট বিচাৰি থাকে যে কিমান নিৰ্বিকাৰী পবিত্ৰ হৈছা?

সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে ক্ৰকুটিৰ মাজত আত্মা তিৰবিৰাই থাকে। পিতাই কয় ময়ো ইয়াতে আহি বহো। নিজৰ ভূমিকা পালন কৰো। মোৰ ভূমিকাই হৈছে পতিতক পাৱন কৰি তোলা। জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। সন্তান জন্মে, কোনোবা বহুত ভাল হয়, কোনোবা বেয়াও হৈ যায়। আকৌ শুনে, শুনায় তাৰ পিছত আচম্বিত কৰি আতৰি যায়। হে মায়া, তুমি কিমান প্ৰবল হোৱা। তথাপি পিতাই কয় ইয়াৰ পৰা আতৰি কলৈনো যাবা? এই এজন পিতাহে উদ্ধাৰ কৰোতা। এজন পিতাহে সংগতি দাতা, বাকী এই জ্ঞানক কোনেও একেবাৰেই নাজানে। যিয়ে কল্পৰ আগতে মানিছিল তেওঁহে মানিব। ইয়াত নিজৰ চলন বহুত শুধৰাবলগীয়া হয়, সেৱা কৰিবলগীয়া হয়। বহুতৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। সকলোকে গৈ মাৰ্গ দেখুৱাব লাগে। বহুত মিঠা বাণীৰে বুজাব লাগে যে তোমালোক ভাৰতবাসীয়েই বিশ্বৰ মালিক আছিলো। এতিয়া পুনৰ তোমালোকে এনেকৈ নিজৰ ৰাজ্য ল’ব পাৰা। এয়াতো তোমালোকে বুজি পোৱা যে পিতাই যি বুজায়, সেয়া অন্য কোনেও বুজাব নোৱাৰে তাৰপিছতো আগবাঢ়ি গৈ গৈ মায়াৰ ওচৰত পৰাজিত হৈ যায়। পিতাই নিজে কয় - বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ’লেহে তোমালোক জগতজিৎ হ’ব পাৰিব। এই দেৱতাসকলে জগতজিৎ হৈছিল। তেওঁলোকে নিশ্চয় এনেকুৱা কৰ্ম কৰিছিল। পিতাই কৰ্মৰ গতিৰ কথাও বুজাইছে। ৰাৱণ ৰাজ্যত কৰ্ম বিকৰ্মই হয়, ৰাম ৰাজ্যত কৰ্ম অকৰ্ম হয়। মূল কথা হৈছে কামৰ (বিকাৰৰ) ওপৰত বিজয়ী হৈ জগতজিৎ হোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰা, এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। আমাৰ 100 শতাংশই নিশ্চয় আছে যে আমি আমাৰ ৰাজ্য লৈহে এৰিম। কিন্তু ৰাজ্য ইয়াত নকৰো। ইয়াত ৰাজ্য লওঁ। ৰাজ্য অমৰলোকত কৰিম। এতিয়া মৃত্যুলোক আৰু অমৰলোকৰ মাজত আছে, এয়াও পাহৰি যোৱা সেইবাবে পিতাই ক্ষণে-ক্ষণে সোঁৱৰাই দিয়ে। এতিয়া এইটো দৃঢ় নিশ্চয় আছে যে আমি নিজৰ ৰাজধানীলৈ যাম। এই পুৰণি ৰাজধানী নিশ্চয় সমাপ্ত হ’ব। এতিয়া নতুন সৃষ্টিলৈ যোৱাৰ কাৰণে দৈৱীগুণ নিশ্চয় ধাৰণ কৰিব লাগে। নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি বুজিব লাগে কিয়নো এতিয়াহে আমি উভতি যাব লাগিব। গতিকে নিজকে আত্মা বুলি এতিয়াই বুজিব লাগিব পিছত জানো কেতিয়াবা উভতি যাবলৈ এই জ্ঞান পাবা। তাত 5 বিকাৰেই নাথাকিব যাৰ বাবে আমি যোগ লগাবলগীয়া হ’ব। পাৱন হোৱাৰ বাবে যোগ এই সময়তহে লগাবলগীয়া হয়। তাত সকলোবোৰ শুধৰণি হৈ যাব। পিছত কলা ক্ৰমান্বয়ে কমি যায়। এয়াতো অতি সহজ, ক্ৰোধেও কাৰোবাক দুখ দিয়ে নহয় জানো। মুখ্য হৈছে দেহ-অভিমান। তাততো দেহ-অভিমান নাথাকেই। আত্মা-অভিমानी হৈ থাকিলে আসুৰী দৃষ্টি নাথাকে। দৃষ্টি শুদ্ধ হৈ যায়। ৰাৱণ ৰাজ্যত দৃষ্টি আসুৰী হৈ যায়। তোমালোকে জানা যে আমি আমাৰ ৰাজ্যত বহুত সুখী হৈ থাকো। কোনো কাম (বিকাৰ) নাথাকে, ক্ৰোধ নাথাকে, ইয়াৰ ওপৰত আৰম্ভণিতে গীতো ৰচা হৈছে। তাত এই বিকাৰ নাথাকে। আমাৰ অনেক বাৰ এই জয় আৰু পৰাজয় হৈছে। সত্যযুগৰ পৰা কলিযুগলৈকে যিবোৰ ঘটিল সেয়া আকৌ পুনৰাবৃত্তি হ’ব। পিতা অথবা শিক্ষকৰ ওচৰত যি জ্ঞান আছে

সেয়া তোমালোকক শুনাই থাকে। এই আত্মিক শিক্ষকো আশ্চৰ্য্যকৰ। উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, উচ্চতকৈও উচ্চ শিক্ষকো হয় আৰু আমাকো উচ্চতকৈও উচ্চ দেৱতা কৰি তোলে। তোমালোকে নিজেই দেখি আছে - পিতাই কেনেকৈ দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। তোমালোক নিজেই দেৱতা হৈ আছে। এতিয়াতো সকলোৰে নিজকে হিন্দু বুলি কৈ থাকে। তেওঁলোককো বুজোৱা হয় যে বাস্তৱত হৈছে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা বাকী সকলোৰে ধৰ্ম চলি থাকে। এয়া এটাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম, যি প্ৰায় লুপ্ত হৈ গৈছে। এইটো বহুত পবিত্ৰ ধৰ্ম। ইয়াৰ সমান পবিত্ৰ ধৰ্ম অন্য একো নাই। এতিয়া পবিত্ৰ নোহোৱাৰ কাৰণে কোনেও নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। তোমালোকে বুজাব পাৰা যে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলো সেইবাবেতো দেৱতাসকলক পূজা কৰো। যীশুখ্ৰীষ্টক পূজা কৰাসকল খ্ৰীষ্টিয়ান, বুদ্ধক পূজা কৰাসকল বৌদ্ধি, দেৱ-দেৱীক পূজা কৰাসকল দেৱতা। তেন্তে আকৌ নিজকে হিন্দু বুলি কিয় কোৱা? যুক্তিৰে বুজাব লাগে। যদি কেৱল এনেকৈ কোৱা যে হিন্দু ধৰ্ম, ধৰ্ম নহয়, তেন্তে বিতুষ্ট হৈ পৰিব। এনেকৈ কোৱা, হিন্দু আদি সনাতন ধৰ্মৰ আছিল তেতিয়া কিছু বুজিব যে হিন্দু কোনো আদি সনাতন ধৰ্ম নহয়। আদি সনাতন শব্দকেইটি ঠিকে আছে। দেৱতাসকল পবিত্ৰ আছিল, এতিয়া অপবিত্ৰ সেয়েহে নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে। কল্প-কল্পই এনেকুৱা হয়, এওঁলোকৰ ৰাজ্যত কিমান ধনবান আছিল। এতিয়াতো কঙাল হৈ পৰিছে। তেওঁলোক পদ্মাপদমপতি আছিল। পিতাই বহুত ভাল যুক্তি দিয়ে। সোধা হয় - তোমালোক সত্যযুগৰ নিবাসী নে কলিযুগৰ? যদি কলিযুগৰ তেন্তে নিশ্চয় নৰকবাসী হোৱা। সত্যযুগত থকাসকলতো স্বৰ্গবাসী দেৱতা হ'ব। এনেকৈ প্ৰশ্ন সুধিলে বুজিব যে প্ৰশ্ন সোধাসকলে নিশ্চয় পৰিৱৰ্তন কৰাই দেৱতা কৰি তুলিব পাৰে। অন্য কোনোৱেতো এনেকৈ সুধিব নোৱাৰে। সেই ভক্তি মাৰ্গ হৈছেই ভিন্ন। ভক্তিৰ ফল কি? সেয়া হৈছে জ্ঞান। সত্যযুগ-এতাত ভক্তি নাথাকে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা আধা কল্প দিন, ভক্তিৰ দ্বাৰা আধা কল্প ৰাতি। মানি লওঁতা হ'লে মানিব। যিয়ে নামানে তেওঁলোকে জ্ঞানো মানি নল'ব আৰু ভক্তিকো নামানিব। কেৱল পইছা উপাৰ্জন কৰিবহে জানে।

তোমালোক সন্তানসকলেতো এতিয়া শ্ৰীমতৰ আধাৰত যোগবলেৰে ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে। পুনৰ আধাকল্পৰ পিছত ৰাজ্য হেৰুৱাবলগীয়া হয়। এই চক্ৰ ঘূৰিয়ে থাকে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবামুখ্যসাৰ:-*

(1) অনেকৰ কল্যাণ কৰিবৰ কাৰণে নিজৰ বাণী বহুত মিঠা কৰি তুলিব লাগে। মিঠা বাণীৰে সেৱা কৰিব লাগে। সহনশীল হ'ব লাগে।

(2) কৰ্মৰ গহন গতিকে বুজি বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। জগতজিৎ দেৱতা হ'ব লাগিব। আত্মা-অভিমানী হৈ আসুৰী দৃষ্টিক মার্জিত কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান: ব্ৰাহ্মণ জন্মৰ জন্মপত্ৰিকা জানি সদায় আনন্দত থাকোঁতা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান হোৱা
ব্ৰাহ্মণ জীৱন হৈছে নতুন জীৱন, ব্ৰাহ্মণ আদিতো দেৱী-দেৱতা হয় আৰু এতিয়া বি.কে.
(ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী)। ব্ৰাহ্মণৰ জন্মপত্ৰিকাত তিনিওটি কালেই ভালৰো ভাল। যি হৈ গ'ল সেয়াও ভাল
আৰু যি হৈ আছে সেয়া আৰু ভাল আৰু যি হ'বলগীয়া আছে সেয়া বহুত-বহুত ভাল। ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ
জন্মপত্ৰিকা সদায় ভালৈ, প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া আছে। গতিকে সদায় এইটো আনন্দত থকা যে স্বয়ং ভাগ্য
বিধাতা পিতাই ভাগ্যৰ শ্ৰেষ্ঠ ৰেখা অংকন কৰিলে, নিজৰ কৰি ল'লে।

স্লোগান: একৰসংস্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবলৈ হ'লে এজন পিতাৰ পৰাসকলো সন্তানৰ সলোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!